

Koberské

č. 3

1990

K

O

B

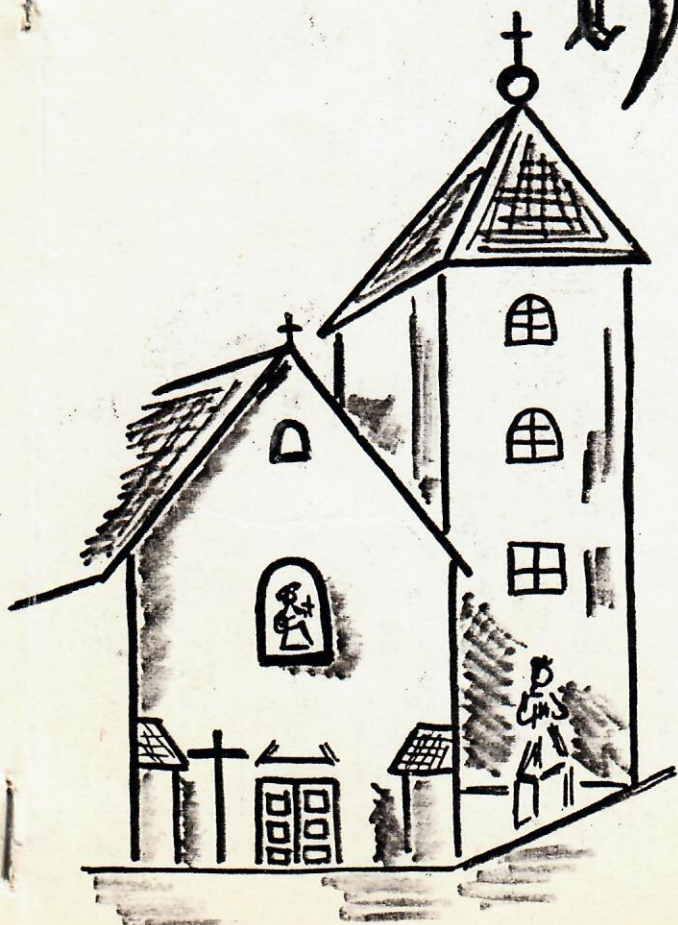
E

S

E

S

S

NEPRAVIDELNÝ
ZPRAVODAJ

Vážení přátelé,

takto začínal úvodník našeho prvního čísla časopisu "Koberské rozhledy".
Dovoluji si navázat na tradici úvodnímu, tak Vás seznámit s přípravou tohoto
čísla. Po vydání každého čísla opadne zájem o vydání dalšího. Za nějaký čas
se lidé začnou ptát, co je s dalším číslem. Abych pravdu řekl tentokrát to bylo
s přípravou dost špatné. Náš předpoklad vydávat časopis s intervalem 30 až 50 dnů
nebylo možno dodržet, protože nikdo z občanů nedodal žádný příspěvek. Časopis,
který by měl akorát úvodník a zprávu starosty a Obecního úřadu se nám zdál neeko-
nomický. Po výzvě v místním rozhlasu se začaly příspěvky hromadit. Jak poznáte
v tomto čísle jsme zařadili společenskou rubriku, ve které jsou zatím nekrology
za občany, kteří nás opustili. Pokračujeme v rubrice z historie, objevuje
se nová rubrika "Dětský koutek". Slovo starosty se asi stane také pravidelnou
součástí našeho časopisu, zrovna tak jako zprávy z obecního úřadu. Nebudeme otis-
kovat všechny vydané vyhlášky, ale budeme dávat pouze přehled o dění na obecním
úřadě. Mimo OF se zatím žádná jiná společenská organizace nezapojila do našeho
časopisu. Také se nám nedaří zvěst "Koberské županě nebo jedna babka povídala".
Naši občané zapomínají na lekcaci a tak je oslovím každý příspěvek v tomto duchu.
Nebudu apelovat na žádnou organizaci ani obcházet občany, aby něco napsali.
Časopis se skládá z dobrovolných příspěvků a uveřejňujeme je v plném znění.
Pro každého z nás je tato vše práce navíc a ve volném čase. Děkuji proto Vám,
kteří se rozhodli přispět do našeho časopisu a těším se na další spolupráci s Vámi.

Zd. Píša

SO. PRŮMYSL, PODNIKATELE, PODNIKÁKY
VYUŽÍTE NAŠ ČASOPIS
PRO VAŠI
REKLAMU

SILVESTROVSKÉ POVÍDÁNÍ

Mimo Vánoce býval za mého mládí ještě jeden toužebně očekávaný den. A to Silvestra, poslední den v roce. Jsetliže během roku bylo dosti důvodů k zapíjení, na Silvestra to vrcholilo. Obyvatelé naší obce však očekávali v tento den ještě jedno povyražení. Silvestrovské pásmo - kabaret a po něm tradiční zábava až do rána. Televize byla ještě neznáma. Již jako školák jsem se na tento kabaret nepozorovaně vmísil do hlediště. Pořadatelé to trošičku, aby byla větší reklama. Někdy byl Silvestrovský kabaret dokonce ve dvou hospodách najednou!

Zvláště vynikali ochotníci ve spodní hospodě pod vedením pana Slávka Svobody (později se přiznal do Němčan). Od pana Oslíka jsem si později vypůjčil notový materiál nejvýznamějších kupletů a toto jsem opsal pro zachování. (Noty jsem se naučil za účinkování ve smíšeném, tehdy "svazáckém" sboru, jako učeň ve Zbrojovce Brno). Snad se časem podaří u nás podobný kabaret založit.

Některé kuplety mi daroval pan Kachlíř Rudolf ze Slavkova (naš koberský rodák), jinak mistr světa na foukání harmoniku! Nevíte o něm ničeho? Z Koberčic pocházelo více vynikajících občanů.

V šedesátých letech jsem se dokonce silvestrovského kabaretu zúčastnil spolu s Emilem Ondrou (nyní plukovník čs. armády).

Potom nastalo vysídlování obce a bylo po kolektivu. Dílo zkázy dokončila televize. Jak takový "Silvestr" vypadal? Nechyběla píseň "ta naše kapela" pro 4 muzikanty.

I. Kde nám dobře zaplatí
tak válíme feši

II. já pískám ten štěbenec,
že mě slyšet než.

III. Já též foukám do toho,
hluší jsou kolem.

IV. A já s citem basuji
horem i dolem.

Refrain: Ta naše kapela každého rozdělá, atd.

Také pan Milis Jan (bydlel v chaloupce pod kostelem) si přišel na své s kupletem

"Jsem doktor pravý vzor"
mne chválí každý tvor.
Stará tchýně Metálová
na radu se přišla ptát,
že nemůže v noci ležet,
sedět, dřepět, ani stát.
Na to já jí odpověděl:
z toho se nic neděste,
za šesták si kupte špagát
a na něm se pověste! ...

Pan Svoboda Viktorin (již dávno nežije) přišel obyčejně se svou pantomimou beze slov: Americká holírna. To byla parodie na americkou techniku. Několik zákazníků posadil do řadu, přes hlavy jim nasadil žebřík, aby necukali, a mydlil je za jáso- tu diváků velkou malířskou štětkou najednou. Pak je "holil" obrovskou břitvou. Každému něco vyvedl. Šlápl na nohu a podobně. Mezi kandidáty holení zamíchal i jednu dámu. Sál bouřil smíchem.
Píseň "Zednická" z roku 1911 (stále platná) diváky pobavila.

... Jó tihle zedníci,
jsou v práci chlapíci,
milují skleničku
a svoji fajfčičku.
Celý den při práci
pěstují legraci,
večer ji vzdají čest,
když houkne šest ...

V pozdější době se přednášely též parodie na "vědecké chápání" milostných vztahů.
Antimáchovská vlast Pantůčka, parodie na Máchův "Máj".

Je zima, to je málo platné.
S tím se už nedá dělat nic.
Brzy se mrazík v kůži zatne,
a nastane čas plískanic.
Když už se vskutku zdá, že nedá,
na pomoc přiskočí věda.
Ani se mi to věřit nechce,
když si tak tuhle zvečera
pročítám stať jednoho vědce:
Je prý to pustá pověra,
že by byl máj měsíc lásky,
že k lásce zve hrdliččin hlas
a jaro zvoucí na procházky
nás dává lásce na pospas.
Věřme, co věda prohlásí:
ne tedy jarní vánek vlahý,
však mlha, psí počasí,
to inspiruje něžné vztahy.
A právě teprv, když je zima,
druh družku náležitě vnímá.
Mráz, deroucí se do kostí
je pravým časem milosti!
Co tomu ale, lásco plachá
- řekne pan Karel Hynek Mácha?
O lásce šeptal tichý mech
- jaká to byla noblesa!
O tomtéž nyní v teplých zdech
šeptají topná tělesa.
Kde borový háj zaváněl,
zavání nyní herký čaj
- a to čas se slivovicí.
Ba ani už ti slavíci
nezvou do vroucí náruče,
alébrž teplé papuče.
Milenci milí, žádně strachy
před přírodní tou proměnou.
Po korektuře pěvce Máchy
zima je naší doménou!

Pak se zpívaly ještě různé komedie a vyprávěly vtipy tak zvané pro dámy
(silnější). Nakonec se zahrála krásná půlnoční scéna, jak se starý rok loučí
s novým.

Ve třiašedesátém roce se v naší obci událo několik schválností - omylů vedení obce a též myslivci šli poprvé na lov divočáka. Dopadlo to s ostudou a byla látka pro silvestrovský kabaret, jako udělaná.

Slyšte naši píseň novou,
dámy, páni, rozmilí,
jak myslivci za Dřínovou
divočáka honili:
V lese tetka trávu žala,
s hrůzou domů utíkala .
Na živu mě Bóže nech,
po Dřínovcu běhá lev" ... atd.

Z kroniky pana Oslíka
(humor téměř silvestrovský)

Víte, co je to politika?

To šli jednou dva strýci ze Slavkova z cukrové kampaně pěšky. Strýc Šémora pravil: "Loucmon (to byl strýc Spáčil) já ti ukážu, co to ta politika je". Položil ruku na kamenný sloupek u silnice. "Práskni mě pěstí do té mé ruky, ale hodně!" Loucmon se rozpřáhl a uhodil. Šémora ale v poslední chvíli rukou ucukl a Loucmon praštil do sádečnicku až zařval bolestí. "vidíš", pravil Šémora, "to je politika". Hloupé se dá nachytat".

Loucmon udiveně přikyvoval.

"Včil já prásknu a ty budeš držet! Dej si ruku na ksicht!" Loucmon dal ruku na tvář a přemýšlel: Šémora mě podfókl a včil mu to zase voplatím já. Ucuknu jako von. Šémora se rozpřáhl a počítal s úmyslem protivníka (neboť věděl, co je politika). Loucmon ucukl a dostal takovou ránu, až se mu zatočila hlava. A pochopil, co je to ta politika.

Jaroslav Večeřa

SLOVO STAROSTY

Stal jsem se starostem. Ne z vlastní vůle, ale z vaší. Budu upřímný: znám lepší druhy činností, bez nervů a podstatně výnosnějších (i kdyby nebyly vůbec placené). Nestěžuji si, protože chci pomoci. Na očích všem, mnohým nepříjemným. To je můj úděl, s nímž se musím naučit spát. Nejsem však vševěd a vůbec ne spasitel. Proto musím a budu dělat i věci nepříjemné. Řadu věcí také dělat nebudu. To protože i vy jste samostatní a svobodní. S touto zásadou jsem do úřadu přišel a budu ji hájit. Nespoléhat na druhé, ale sám na sebe. To mluvím o obci. Tak jako doma i tady můžem hospodařit jenom s tím co budeme mít a k čemu budeme ochotní. Budu proti jakémukoliv donucování, nebude-li nezbytné v zájmu obecně závazných zákonů a vyhlášek. Pro první rok jsem si dal za úkol zlepšit vzájemné vztahy a pořádek v obci. K tomu je nutný řád, v němž se zobrazí charaktery občanů jak k věcem obecně prospěšným, tak k sobě navzájem. Neodmítám brigády ve prospěch obce, ale jenom z vlastních rozhodnutí. Jinak budem dělat jenom to na co máme a co jsme schopni zabezpečit.

Každý z vás je mým partnerem, i když mu třeba nejsem sympatický. Věcnost a obecně prospěšná činnost musí mít přednost před politickými hledisky. Tedy je rozhodující charakter člověka.

Nebude to lehké, ale každý z nás se musí naučit být samostatný. Alespoň tam, kde je to možné. Samostatný neznamená sobecký. Právě naopak. Proto nespolehejte na to, že všechno vyřeším jako "ten navrchu". Není to vždycky moje povinnost. Spíše vítám návrhy řešení přemýšlivých a podnikavých lidí. Ti jsou ochotni riskovat a obětovat se. A vítáme konkurenci, protože ta musí zkvalitňovat a zlevňovat. Zaopatření je jenom pro ty, kteří opravdu nemohou nebo jsou staří. Tem se bude pomáhat.

Vysívám k podnikavosti i zájmové organizace. Jste dnes nezávislí na Obecním úřadu. Obecní úřad vás v podnikání podpoří. V žádném případě však podnikání nesmí jít na úkor zhoršování podmínek občanů. Stal jsem se starostou z vaší vůle. Z vaší a také své vůle jím být nemusím. Před odpovědností utíkat nebudu, protože chci pomoci své obci. Chci a budu říkat věci rovnou, i když jsou nepříjemné. Nelíbí se mi sobeckost, pokrytectví, záviat, politická a rodová zaslepenost. Každý se může mýlit, i starosta.

Ing. Jiří Slabotinský

ZPRÁVY Z OBECNÍHO ÚŘADU

Listopadové volby 1990 v Koberčicích rozhodly o tom, že obec Koberčice je znovu uznána jako samostatný, svéprávní celek, který se opírá a také vykonává především vůlí občanů.

Nejvyšším orgánem obce je OBECNÍ ZASTUPITELSTVO. To rozhoduje o nejzávažnějších změnách v obci, jako je např. rozpočet, daně či poplatky, územní plán a výstavba, majetek obce i představitelích Obecního úřadu. Členové zastupitelstva, které v našich podmínkách budeme zkráceně nazývat RADNÍ jsou:

za kandidátku OF - Jiří Havranek

Bohumil Oslík

Zdeněk Plšek

Ing. Jiří Slabotinský, CSc.

za kandidátku ČSL - Marie Jedličková

za kandidátku KSČ - Miroslav Dvořák

(nezávislí)

Zdeněk Ondráček

Obecní zastupitelstvo projednává připomínky a podklady obecního charakteru a přijímá rozhodnutí na jednáních, která jsou VĚŘEJNÁ, tj. volně přístupná všem občanům. Jejich účast, ve vlastním zájmu, je vítaná a žádaná a proto občané musí být včas informováni o tomto jednání.

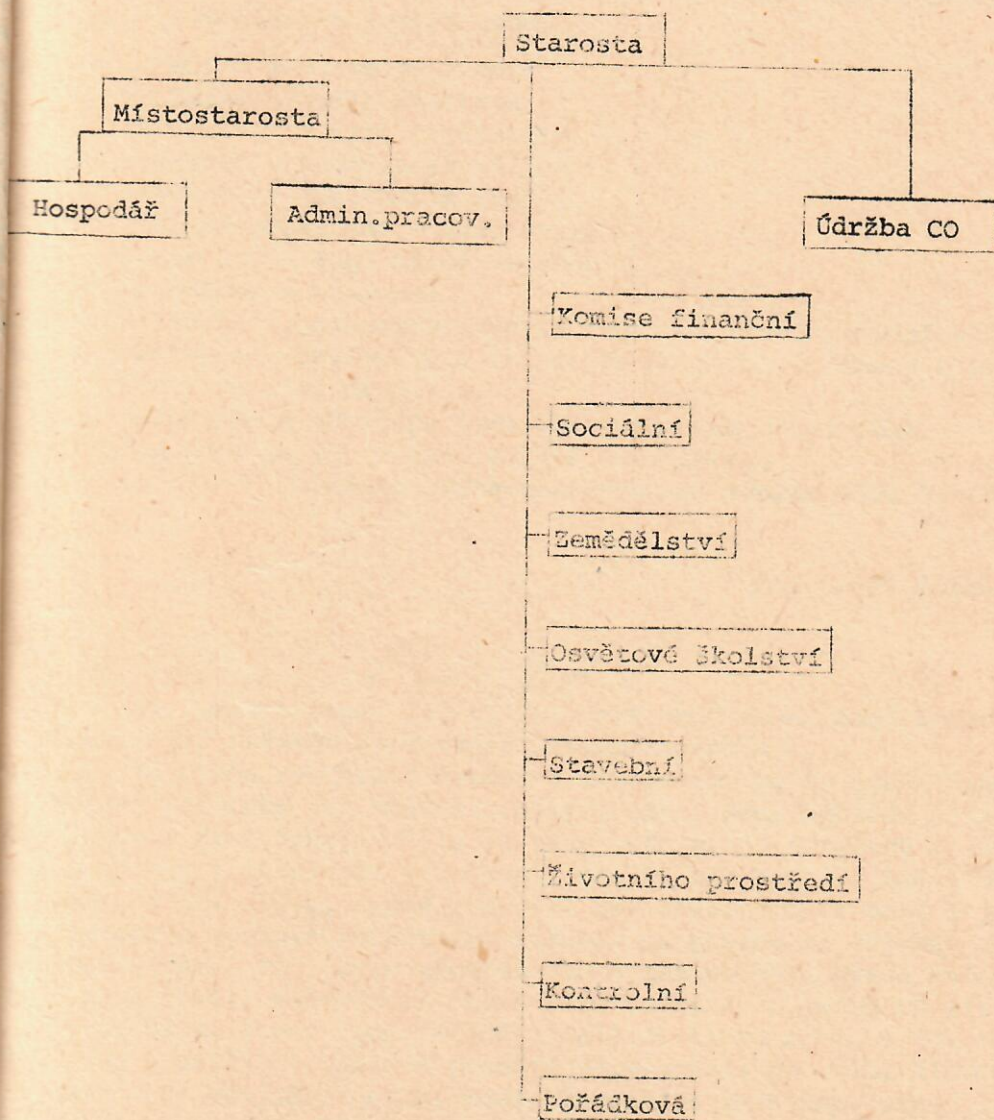
Obecní zastupitelstvo zvolilo ze svého středu starostu Ing. Jiřího SLABOTINSKÉHO, CSc. a místostarostu Marii Jedličkovou. Oba jsou představiteli OBECNÍHO ÚŘADU a starosta má navíc pravomoci a také povinnosti OBECNÍ RADY.

OBECNÍ ÚŘAD je výkonným orgánem samosprávy obce a přenesení působnosti státní správy z Okresního úřadu.

OBECNÍ ÚŘAD je prostřednictvím starosty odpovědný v samosprávné působnosti OBECNÍMU ZASTUPITELSTVU, kterému starosta zároveň předsedá.

Strukturu Obecního úřadu představuje následující schema:

Starosta i místostarosta jsou neuvolněnými funkcionáři a z rozhodnutí ČR jim přísluší měsíční odměna:

starosta do 1 500 Kčs

místostarosta do 1 200 Kčs.

Administrativní pracovnice je jedinou stálou zaměstnankyní s přiděleným 25,5 hodinovým úvazkem týdně a z konkursu Obecního zastupitelstva se jí stala Bronislava Hradilová. Přísluší jí plat 1 330 Kčs měsíčně a dalších 800 Kčs jí může být vyplaceno jako odměna za celý rok práce. Kromě toho vykonává práci uklízečky, za což jí přísluší měsíční plat 234 Kčs.

Hospodář vede evidenci veškerého movitého i nemovitého majetku a vykonává funkci pokladníka. Je jím pan Josef Malafa a může mu být vyplácena odměna ve výši 300 - 600 Kčs měsíčně.

Údržbář a správce CO pečuje o chod veškerého zařízení patřícího obci, zajišťuje

jeho opravy a stará se o sklad CO. Za údržbu mu může být vyplácena odměna ve výši 300 - 500 Kčs a za sklad CO dostává plat 100 Kčs.

Radním s výjimkou starosty a místostarosty přísluší odměna do výše 80 Kčs měsíčně. Stejná odměny by měla příslušet i předsedům jednotlivých komisí.

Předsedy jednotlivých komisí jsou:

komise finanční - Miroslav Eleder
sociální - Karla Pitáková
zemědělská - Karel Vystavil
osvětová - Ludmila Stavělová
stavební - Ing. Alois Spáčil
životní prostředí - Ivan Musil
kontrolní - Ing. Miloš Moláček
pořádková - starosta

Odměna starostovi, místostarostovi, radním i členům komisí včetně platu administrativní pracovníce, uklízečky a skladníka CO jsou vypláceny z přidělených finančních prostředků Okresní úřady.

Odměna hospodáře a údržbáře bude pokrývána rozpočtem obce.

Kronikářem obce se stala paní Božena Havránková.

Zástupcem obce v Okresním zastupitelstvu byl zvolen Jiří Havránek.

Ing. Jiří Slabotínský

A CO TA MLÁDEŽ?

Jaro, léto, pozim, zima, nejlíp je, když sedí doma. Ano, hodně rodičů dorůstající a odrostlejší mládeže se s tímto heslem ztotožňuje.

Tak určitě nikde neudělají ostudu a nedostanou se do špatné společnosti. V Kobeřicích jsou podmínky pro trávení volných chvil doma opravdu příznivé. Není to náhoda.

Vždyť mladí sami říkají: "nic se tady neděje, je to mrtvý a je tu zakopaný pes". Zakopaný pes v minulosti vyhovoval. Kde se nic neděje, tam nemůžou vznikat žádné problémy a tím pádem, žádné starosti pro obec. Dnešek nabízí jenom hospodu a tam se provozuje kultura zvláštního ražení, na kterou si všichni nepotrpí. Za "zlatého" socialismu, tady bylo alespoň SSM a tam se mohl přece každý přihlásit.

Když však chtěli mládežníci začít něco podnikat a jednu chvíli to už skoro šlo, stalo se trnem v oku lidí, kteří vítali aktivitu mládeže jen na brigádách

"za obec krásnější". Mládež později zareagovala po svém, klubovnu si prostě rozbila. Proč ne? Stejně už měla, podle barometru veřejného mínění, špatnou pověst.

A kdo ví co se tam všechno dělo? Teď tu není nic a jak to pěkně zapadá do vylidněné a spící vesnice. Ale hlavu vzhůru, máme doma přece televizi a ta nás zabaví.

Ale co když nepůjde elektřina? Skusíme se pobavit sami? Nebo jsme snad taky na elektřinu? Jasně, zabavíme se sami, máme "Vale", tam se může sportovat, máme i sokolovnu. Jenže "Vale" jsou pro všechny druhy sportu, kromě terénních disciplín, nevyhovující a v sokolovně jsou neposlušné parkety, a topení není taky zrovna zadarmo. Kdo by to zaplatil? Volný čas se nemusí trávit jenom sportováním. Může se třeba zahrát divadlo nebo muzika. Každý z mladých by mě určitě doplnil o další

příklady toho, jak se jinde dávají mladí dohromady. To se ale musí "ta mládež" probudit sama a vyjádřit se, jak by to podle nich mělo vypadat. Chce to ovšem

zbavit se toho: "toje trapný" a "proč zrovna já?" atd. Potom by se museli objevit

lidé se zápallem pro věc, kteří by sebou strhli i ostatní. V neposlední řadě nám

"tu mládež" musí někdo podpořit a to chce taky peníze, možná i něco dneska méně vzácného, jako ochotu. Tak co mládeži, zkusíme něco, nebo počkáme až nám to zase

někdo nalinkuje a přidá návod? Potom by se zase mohly dělat naschvál opaky. Třeba jako na protest.

Jiří Havránek

Tento dopis neuveřejnily "Vyškovské noviny" a proto pisatel požádal o jeho zveřejnění v našem časopise.

Oslík Bohumil
683 56 Kobeřice 222

Vyškovské noviny
p. Josef Špidla
Masarykovo nám. 8
682 31 Vyškov

Kobeřice, 3.2.91

Vážená redakce,

jako pravidelného čtenáře Vašich novin mi nemohly uniknout články, jimiž představujete jednotlivé vedoucí referátů na Okresním úřadě. Zvláště proto, že se jako zemědělec, hlásící se znovu o svá práva, dostávám do styku s Okresním úřadem, který mne zatím nepříliš uspokojuje. Tím spíše mi jako zlý sen připadlo sdělení z 1. února t.r. o obsazení vedoucího referátu životního prostředí. Proto Vám také píši a žádám o zveřejnění mého názoru, neboť z mého pohledu se u pana Ing. Didušky jedná o

"Odňaté svědomí".

Vštěpovali mi, že svědomí pomáhá člověku usměrňovat svoje chování. Usoudil jsem, že každý člověk má svědomí, ale ne každý si ho připouští. Jinak by se mi nemohlo stát, že by se žadatelé o nápravu dřívějších křivd mohli ocitnout se svou žádostí u těch, kteří tyto křivdy způsobili.

Můj otec, stejného jména jako já, vlastnil pozemky a hospodařil. Byl s půdou a hospodářstvím srostlý a nedovedl si představit, že by dělal něco jiného. Jenomže, když se vyšší moc usnese a zřítí se zájmy socialistického družstevnictví, stane se rolník i se svou láskou k půdě neplničem, zanedbávačem pozemků a agrotechnickým ignorantem. Co jiného velkorysému státu zbude, než že z ohleduplnosti zachrání co se dá a milého rolníka zlikviduje. Napíše to do rozhodnutí citlivěji: "Odbor zemědělství ONV ve Vyškově odnímá Vám příděl zemědělských pozemků ...". A podepíše to vedoucí příslušného, tehdy odboru ONV, Ing. Ladislav Diduška. Píše se rok 1966 a on, stejně jako jiní tehdejší vedoucí funkcionáři, i u nás v Kobeřicích, je přesvědčen jistě o tom, že jedná podle práva. Vždyť jde přece o socialistický a skvělé perspektivy socialistického družstevnictví.

17. listopad 1989 zpochybnil tyto skvělé perspektivy a já chci obnovit tradici a pokračovat v tom, co otec započal. Jde to ztěžka, neboť nejsme jako oni. My neodnímáme, my se snažíme rozumně dohodnout. A tak si téměř rok dopisují s Okresním národním výborem, dnes Okresním úřadem. Liknavost dřívějšího ONV bych pochopil pro jeho spjatost s dřívějším monopolem, ale jak mám věřit, že to po svobodných volbách

bude jiné, když z okének referátů Okresního úřadu na mne bude hledět opět Ing. Ladislav Diduška a opět jako vedoucí. Že by si s odnímáním pozemků odňal i svědomí? Nebyl by jistě sám, ale já se s tím odnímáním smířím. Nejde mi o žádnou mstu, jenom nechci být znovu hozen napospas jiným, jistě "teď upřímným", úmyslům dotyčného pána, zvláště proto, že by mu dnešní opoziční funkcionáři mohli připomenout třeba něco, na co z likvidačních dob poněkud pozapomněl.

s pozdravem

Bohumil Oslík ml., v.r.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Když zemře člověk, zůstane na tomto světě jenom to, co dobrého nebo špatného udělal.

Na sklonku loňského roku, kdy malí i velcí se těší na blížící se vánoční svátky, vybrala si smrt již po dvanácté v roce svou daň; opustil nás navždy pan Jan Fries. Byl rodákem z Kobeřic, s rodinou se přistěhoval do naší obce asi v roce 1958. Protože byli rodina přizpůsobivá, sžili se záhy nejen se svými sousedy, ale i se všemi obyvateli obce.

Když jistě každý z vás znal osobitý smích pana Frieše a jemu vlastní humor, který byl slýchat před kostelem i samoobsluhou.

V době určitého uvolnění politického života v roce 1968, pomohl v obci obnovit organizaci politické strany křesťanského zaměření, Československou stranou lidovou její hybnou pákou zůstal až do konce života. Měl obdivuhodný politický přehled, což se projevilo hlavně po 17. listopadu 1989, kdy pomáhal založit Občanské fórum naší obci, a na shromážděních usměrňovat svým klidným a věcným přístupem a radou protichůdné názory.

Jeho rady a především pomoc poznali na své vlastní kůži mnozí z našich občanů - zahrádkářů i vinařů. Tam někomu narouboval meruňku nebo jablonoň, tomu pomohl stříhat vinohrad nebo poradil při ošetření vín.

Veškeré toto jeho konání vyplývalo z jeho křesťanského života a hluboké víry v Boží všemohoucnost. V posledních letech byl velmi těžce nemocen, ale nestěžoval si na svůj úděl, nýbrž často na svou nemoc zaměřil svůj vtip.

Možná, na smrt byl připraven, byl si vědom toho, že si jej může Pán života a smrti kdykoliv k sobě zavolat. A to se také stalo.

Když provedl obec jako předseda volební komise volbami, když byl zvolen novým starostou, odešel od nás.

Čas dělal, že všechno má svůj čas.

Čas dělal, že prach se vrátí do země, kde byl a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.

Gale Jindřich

Jedličková Marie

Každý člověk zanechává stopu v povědomí svých blízkých přátel a odpůrců svého okolí. Ty stopy se zpravidla nekryjí, neboť jsou ryse subjektivní, vybírající jen ty části, které na nás, ať už v kladném nebo záporném smyslu, zapůsobily. Ne jinak je tomu i v této vzpomínce, i když je vedena snahou po objektivitě. Proto předem vylučuji pohled politický, který je zpravidla tím nejhrubším zkreslením od nenávisti až ke směšnému pochlebování.

Jaroslav Oslík se narodil 8.12.1920 v Koberžicích, kde také žil až do svého úmrtí 27.12.1990. Když se s ním početní občané loučili 8. ledna 1991 v Obřadní síni brněnského krematoria, loučili se se svým spoluobčanem, jehož jménem bude označována téměř třicetiletá historie Koberžic. Historie rozporuplná, tak charakteristická pro ty, jímž se dostalo moci opřené o nedotknutelnou politickou stranu.

Jaroslav Oslík byl bezesporu chytrý a schopný člověk, který diplomaticky proploval úskalími normalizace, aniž by zjevně někomu ublížil. Autobusová linka, vodovod, kanalizace, chodníky, oprava školy i ~~Vozovka~~, stejně jako Koberská či požární kronika nebo činnost TJ, zůstanou spjaty s jeho jménem. S jeho jménem budou spjaty i dva sjezdy rodáků. S jeho jménem však bude spjat rodící se rozkvět i náhlý úpadek obce až po ztrátu její samostatnosti. S jeho jménem bude také spjat pravý vliv občanů na dění v obci, neboť jejich zástupci a nakonec oni sami tvořili pouhou stafáž růžovým brýlím tehdejší politiky. Bez zpětné vazby i dobrý úmysl se obrátí v pravý opak, kterým se ztrácí důvěra lidí. A lidem bylo třeba naslouchat a postavit se za ně, ne za stranu. Jinak by nedošlo k polovičatým řešením, mnohdy nedodělaným či pouze naryččlo oblečeným do lepšího kabátu. Zato se nám, ale i jemu, dostalo spoustu diplomů, falešného obrazu stavu obce. Po válce bývá každý generálem, po prohrané bitvě se hledá viník zpravidla mezi nežijícími. Ne, to není vize jenom Jaroslava Oslíka. Bohužel málokdy šel do konfliktu s vyšší mocí a přiznával své omyly. Není to totiž snadné. S lidmi však také uměl nalézt řeč a pomoci jim, anebo spory nevyhrocoval. Žil mezi lidmi se svými chybami i přednostmi a zdaleka ne černobíle. A nemyslím si, že byl komunist z přesvědčení, byl však této straně zavázán. Život každého člověka je soubojem mezi dobrem i zlem. Každý z nás mu dá svou vlastní tvář. O jejím vzhledu rozhodnou lidé, ne jednotlivci. Lidé podle toho, který pocit v nich převládá. A Jaroslava Oslíka přišlo doprovodit hodně lidí. Přišli se poklonit jeho památce, jako lidé, kteří jsou omylní i smrtelní.

Ing. Jiří Slabotínský

Kdo by neznal poněkud sehnutou postavu nevysokého šedovlasého pána, jehož jižanská vizáž s hustými tmavými vlasy i obočím nesla stopy tvrdé, těžké práce. Takto chodil mezi námi v poslední době s nákupní taškou a mnozí z nás, zachumlání do čepic a kabátů, s údivem hleděli, jak v košili s vyhrnutými rukávy nerozlišuje roční období. Jako by mu 70 i nebylo 82 let.

Nebyl mezi námi dlouho. Trvale pouze od r. 1986, ale už několik let před tím ukládal první dávky betonu do země, aby posléze vystavěl svůj poslední dům v životě.

Přijďte-li Benešskou, kolem č.p. 39 vzpomeňte, že v tomto domě je zanecháno i kus života pana Ruibara s tou prostou, ale tak potřebnou povolelou sešitostí.

Ing. Jiří Slabotínský

SPRAVA Z PRAHY

Jak jistě ví většina obyvatel naší obce, proběhlo v Praze na přelomu roku 90-91 evropské shromáždění mládeže Taize. Protože tomuto shromáždění věnovaly značnou pozornost naše sdělovací prostředky, mám za to, že není nutné vysvětlovat, co to je Taize a jaké myšlenky hlásá.

Pod dojmem vzpomínek na Velehrad, kde jsme společně s bratrem dělali pořadatele při návštěvě Svatého otce, jsme se rozhodli bez rozmýšlení jet do Prahy hned, jakmile jsme se o akci dozvěděli. Později se nám sice moc nechtělo, protože jsme nevěděli co nás čeká, ale jednou jsme se rozhodli, tak jsme jeli. V Praze jsme se dozvěděli, že jsou potřeba lidi na výdej stravy, tak jsme se přihlásili. Byli jsme přiděleni do skupiny, která vydávala večeře na Kosárkově nábřeží. Z toho vyplynulo zařazení do farnosti Strahovského kláštera a ubytování na základní škole na Bělohorské ulici.

Každý den jsme zahajovali ranní modlitbou v kostele Strahovského kláštera, po které následovala diskuse v malých skupinách. V 11 hodin se vydával oběd a ve 12 hodin se konala společná modlitba na čtyřech místech, a to v Katedrále sv. Víta, na Letné ve stanech, v Průmyslovém paláci a ve Sportovní hale Parku kultury.

Po této modlitbě následovala opět diskuse ve skupinách, které jsme se bohužel pro své pracovní zařazení nemohli zúčastnit.

V 17 hodin jsme vydávali večeři, po které opět následovala společná modlitba, po níž jsme se vraceli do místa ubytování. Takto vypadal program, který byl připraven pro toto setkání.

Naši diskusní skupinu tvořilo pět Čechů, dva Němci a jedna Francouzka. Pro dorozumění jsme využili znalostí němčiny jednoho z nás a do francouzštiny tlumočil jeden Němec. Diskutovalo se na nejrůznější témata, od podmínek, v nichž žijí církve až po politickou a hospodářskou situaci v jednotlivých zemích.

Protože jsme byli v pracovní skupině, mohli jsme si vybrat, na které místo společné modlitby půjdeme, tak jsme postupně navštívili všechna místa. Každé mělo svou určitou atmosféru. U sv. Víta ji působila chrámová velebnost, na Letné spartanská jednoduchost a ve Sportovní hale dobrá akustika.

Společné modlitby, které sestávaly ze zpěvů v různých jazycích, působily mohutným dojmem. Ze zpěvu tisíců mladých lidí přímo vyzařovala jednota a síla myšlenky, se kterou se všichni tito mladí sjeli do Prahy z celého světa.

Strava se skládala z teplé konzervy, sýru nebo salámu, rohlíků, jablka a oplatků. Její výdej na našem stanovišti řídili Australan a Rakušák. Jedna skupina rozdělila na několik stanovišť, na kterých jí pak pětičlenné skupinky vydávali. Další skupina během výdeje a po jeho skončení sbírala odpadky a uklízela je, takže po skončení obědu nebo večeře na místě, kde se během jedné až dvou hodin najedlo několik tisíc lidí, nezůstal žádný nepořádek. Po večerní modlitbě jsme se vraceli do školy, kde jsme byli ubytováni společně s Francouzy, Poláky, Italy a Němci. První den naše vzájemná konverzace spočívala v pouhém ahoj a dobrou noc, ale pak jsme vytáhli pozapomenuté znalosti angličtiny a celkem obstojně jsme se domluvili. Zde jsme si uvědomili jeden z rozdílů mezi lidmi na východě a na západě, zatímco z našich lidí znal málokdo cizí jazyk, tak téměř každý cizinec ovládal dvě cizí řeči.

S Francouzy, se kterými jsme bydleli, jsme se za ten týden sprátelili natolik, že při loučení nám bylo velice smutno a plánovali jsme, kde se setkat. Jak se nám zpočátku do Prahy nechtělo, pak jsme byli velice rádi, že jsme jeli, protože to byl jeden z nejkrásnějších týdnů, jaký jsme prožili.

Vladimír Novotný

Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci konat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa. Po těch slovech plivla zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: "Jdi se umýt v rybníku Siloam" - to slovo znamená "Poslaný". Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. /Jan 9, 4-7 /.

Možná, že si vzpomenete, že při vyučování mateřského jazyka nebo zpěvu na základní škole jsme se učili, že naším nejstarším hudebním dědictvím je duchovní píseň - Hospodine pomiluj ny. Ona svědčí o tom, že kořeny naší národní kultury jsou křesťanské. Ale my nechceme jen vzpomínat, i když v době nedávné by někteří církve rádi viděli pouze jako muzeální spolek, záležitost babyček. Nám jako i Vám jde o přítomnost a o budoucnost. Když před necelými dvěma tisíci roky, Ježíš Kristus poslal apoštola Pavla hlásat radostné poselství, vyjádřil apoštol své povahy slovy: Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, ani já jsem to nezačal dělat s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že nechci u vás znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami, a moje mluvení a kázání záleželo ne v přemlouvavých slovech moudrosti, nýbrž přesvědčoval jsem projevováním Ducha a moci. / I Kor. 2, 1-4 /.

S nemenší obavou mluvím k vám dnes i já. A přitom je tu podstatný posun, zatímco svět v Pavlově době můžeme označit za náboženský, každý člověk se jistým způsobem vztahoval k Bohu, moderna a postmoderna mě za svůj charakteristický rys ateismus, ať už teoretický či praktický v srdci člověka. Poprvé v dějinách lidstva se člověk chová tak, jako by Boha vůbec nebylo. To je jeden zdrcující, ale i velká šance. S úctou před každým z vás, cítím ve svědomí povinnost rozdělit se o to, proč věřím a v koho věřím, oslovit vaše lepší já, s vědomím, že základní náboženské vědomosti patří k všeobecné vzdělanosti každého člověka. Líčení zázraku o uzdravení slepého od narození z Janova evangelia, mě upozorňuje, že nejsem nejdůležitější. Nejdůležitější je Boží Syn - Ježíš Kristus, jenž těm, co o to stojí dává prohlédnout. Mocí, mocí, která neničí, ale rozvíjí, abychom viděli více než hmotný svět. Abychom postřehli, že je někdo za ním a pině ho s láskou prostupuje. Nyní si nyslíte, vždyť jsem to vždycky říkal, říkala, že musí něco být, dovolil bych si opravit, že musí někdo být. Kdo to je?"

Ten někdo, Ježíš Kristus, aby nám pomohl, aby se nám přiblížil, rovněž v Janově evangeliu o sobě říká, já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.

Zažili jste to určitě i vy, šli jste v noci, v plískanici, v nepohodě a do srdce se vám vkrádala nejistota, zda jste nezabloudili, zda nejdete špatným směrem. S jakou radostí jste potom uviděli světlo v okně první chalupy. Podobně možná i vy, máte nejistotu, zda se váš život ubírá správným směrem, napodobujete druhé, tu toho, jindy onoho. Říkáte: sám sobě si nerozumním. Kdo vám nejlépe poradí je Ježíš Kristus. On mi daroval životní orientaci, vnitřní svobodu, radost, opěrný bod, vlastní identitu. On je blízko vás.

Možná někteří z vás, když jste byli mladší, ráno jste vstali, vyšli na kopec očekávat východ slunce. Pak jste se vrátili obohaceni, ten den byl jiný. Tehdy jste udělali první důležitý krok, postavili jste se na stranu světla. Ovšem boj temných sil a světla stále trvá, udělejte další krok vstříc světlu. Buďte k sobě upřímní, stůjte za svou pravdou, žijte s čistým svědomím. Šířte světlo, tedy to dobré, co v každém z vás je. To je důležité, je očím neviditelné.

DĚTSKÝ KOUTEK

Motto:

Já s písničkou jdu
jak ten ptáček ...

Alice Lebedová

Náš domov

Táta, máma v kalupu
vystavěli chalupu.
Chalupa už pěkně stojí
bláhový ten, kde se bojí!

Ničeho se nebojíme
chalupu si zaplatíme!
Jenom ať jsme všichni zdraví,
nevěšejme nikdy hlavy!

My děti jsme ještě malí,
rádi bychom pomáhali.
Ve škole se učíme,
tím svůj úkol plníme.

To bych řekl ještě krátce,
pomáháme na zahrádce,
tam je krásně lidičky,
opékáme rybičky!

Táta, máma jdou do práce,
my děti do školy zas.
K večeru se navracíme;
"Ó jak rád mám domov náš!"

Tuto báseň "Náš domov" zasílám všem milým dítkám, koberským školáčkům, zpěváčkům. Jejich rodičům, co v pobu tváři staví dům a mají dítka jako květy. Pro radost a posilu.

Básničku jsem těž zhubednila. Některé děti ji už znají. Které děti i rodiče by se jí chtěli naučit, ráda ji zahrají a naučím.

"Jen ve zpěvu, jen ve zpěvu,
jsme našli sladkou úlevu"

Antonín Dvořák z opery "Jakobín"

Alice Lebedová

Jako člověk, který dojíždí do práce do Brna mě není lhostejné, co se děje v Kobeřicích. Protože jsem se stal zástupcem obyvatel, tak nemohu přehlížet připomínky, které slyším.

Jedna z věcí, které mě vadí je například problém našeho obchodu. Díky monopolu JEDNOTY jsou obyvatelé Kobeřic nuceni nakupovat za ceny, které jsou diktovány. Myslím si, že je smutné, když ani vedoucí prodejny nemá pravomoc ceny upravovat podle poptávky a nemůže odebírat zboží od jiného nebo jiných dodavatelů než je JEDNOTA. Ve městech se obyvatelé učí nakupovat tam, kde je laciněji, ale také příjemné prostředí. Nelíbí se mě nedůstojné prodávání z aut přímo na ulici, ale i toto je součástí boje proti obchodnímu monopolu. Jestliže nebude mít JEDNOTA konkurenci, bude si ceny diktovat i nadále. První vlaštovkou v konkurenci byl přístup ZP Nížkovice s prodejem mléka. Jenže i ZD zjistilo, že chce vydělávat a tak se po čase zvedla i cena mléka. Teď už zákazník uvažuje, zda koupit lacinější mléko, ale neošetřené a nebo dražší, balené a ošetřené. Objevuje se otázka, kde je hranice podnikání a obchodování. V tomto směru se budeme asi opravdu moc učit, protože jinak by nemohlo dojít k tomu, co se podařilo Sokolu Kobeřice s místním pohostinstvím. Je zapotřebí zlepšit všechny služby pro obyvatele a v oblasti obchodování je nejlepším donucovacím prostředkem řádná konkurence. V oblasti pohostinství se nám tato asi nepodaří, ale pamětníci mluví o hospodách a nikoliv o jedné hospodě. Tato otázka má asi jiné pozadí, ale je to v neprospěch celé obce.

Když člověk naslouchá tomu, co se děje v obci, tak nemůže být spokojen s ničím. Mě, člověka, který nechodí často nakupovat, překvapují řeči o tom co v obchodě je a není atd. Když se ohlídnu zpět, tak zjistím, že po odchodu pana Večeři se zde vystřídala řada prodavaček. Otázka je, jaký byl důvod následující velké inflace. Podle mého soudu pan Večeřa byl obchodní osobnost. Prodavačky, které se zde posléze vystřídaly nedospěly k této osobnosti, ale je to jen vina jejich? Určitě ne. Přístup k mladé prodavačce, kterou od mala všichni znají, je v mnoha případech zápor a ne klad. Obracím se proto na Vás všechny obyvatele a tudíž potenciální zákazníky - snažte se pochopit a vcítit do role prodavače a určitě se Vaše chovánílepší.

Mé zamyšlení není konečné a reagovat na podněty obyvatel je teď mojí povinností.

Zdeněk Plšek

Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoliv měl božskou přirozenost, nic nelpělna své vznešenosti, že je rovný Bohu, nýbrž sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto také ho Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán. /Vlp 2, 5-11/

Máme-li k někomu úctu, máme-li někoho rádi, postavíme si jeho fotografii tak, abychom jej měli stále na očích. Snad z podobného důvodu stavěli naši předkové na rozcestí, na křižovatky cest, kříže. Pro mnohé z vás bude asi otázkou, proč kříž a kdo na něm visí.

Kříž je klíč k pochopení světa, ukazuje, kdo je Bůh a kdo je člověk. Na kříži visí Boží Syn, Ježíš Kristus, který se před necelými dvěma tisíci roky stal člověkem, stal jedním z nás. V Ježíši vychází Bůh člověku maximálně vstříc, ukazuje, že Bůh má zájem o člověka, že se každému plně věnuje, že mu rozumí, že mu nejsou cizí naše starosti a přináší i nové řešení našich problémů. Ježíš hlásá tuto pravdu, říká pravdu s láskou, jen nemluví, ale co říká říká, přitom není přemrštěný, nedělá rozdíly mezi lidmi, je sebeobětivý, staví se na stranu těch, kteří nejsou slyšeni, na stranu těch, kteří trpí lidskou pýchou, zlobou a nespravedlností. Tak nikdy žádný člověk nejednal. Je pochopitelné, že takový spravedlivec je pro mocné nepříjemný, je jim výčitkou, nastavuje zrcadlo. Lidé, kteří se nechtějí měnit, chtějí žít pohodlně, v setrvačnosti, se rozhodnou, že jej odstraní, nechají ho zabít. Nevinný je odsouzen a jako zločinec je přibit na kříž, mučedník pro pravdu a lásku. Zdá se, že triumfuje světská moc.

Ježíš trpí pro následky lidské slabosti, nenávisti a zloby, a to hned ve dvojnásobném smyslu. Jednak fyzicky, ale tím, že ví, jak si tím člověk sám sobě škodí, když se uzavírá, nechce ve svém životě nic změnit, je neschopen milovat. To je pro něj ještě větší bolest, než bolest tělesná.

Tu jsme si odkryli jeden bolestný proud v Ježíšově srdci. Jak člověku pomoci v jeho bídě? A tak vytryskne v hlubinách jeho srdce druhý proud, uzdravující proud lásky. Ta láska není z lidských sil, milovat své vrahy, dav, který se mu pod křížem vysmívá, je možné jen láskou, která pramení z Boha. Ježíš zná člověka, a proto ví, že k tomu, aby se člověk mohl změnit, potřebuje zažít, že je milován. A že to není jen myšlenková fikce, dokazuje jeho výrok z kříže: Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají. /Lk 23,34/. Ježíš není koncentrován na své utrpení, na sebe zapomíná.

Ty jeho rozpražené paže, to je víc než výmluvný symbol, on objímá, otevírá náruč těm, kdo ho nenávidí.

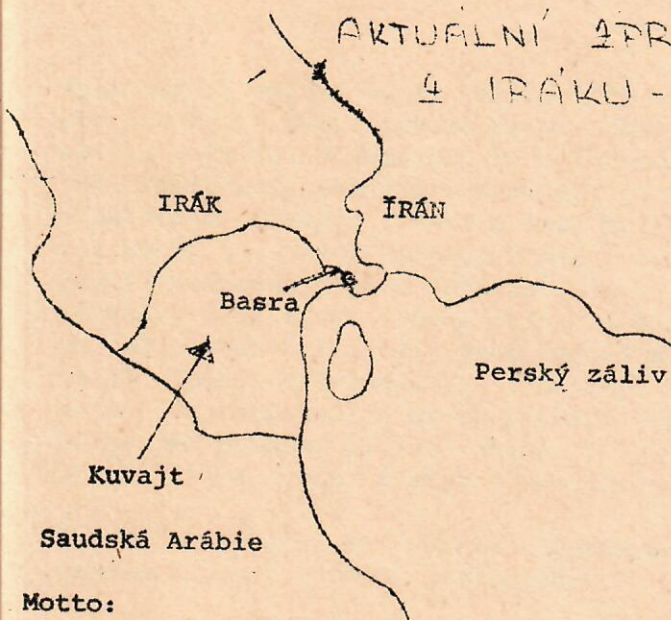
A tím ukazuje, co je to pravá láska, radikální bytí pro druhého, čisté dávání bez sobectví, sebezničení pro druhého. Bůh šel kvůli člověku až na popraviště. Když viděl římský voják takto Ježíše umírat, spontánně zvolal, toto byl jistě Boží Syn. Smrtí Ježíšův příběh nekončí, byl pohřben, ale třetího dne z hrobu slavně vstal; přešel z jednoho způsobu bytí do druhého. To není jen historie, to je aktuální i dnes. Ježíš je živý mezi námi a chce do mého srdce vložit to, čeho je jeho srdce plné Boží dar, nesobeckou lásku, abych měl odvahu v její síle nezištně milovat, až to bolí; odpouštět, být otevřený vůči pravdě; jen tak člověk zraje, stává se více sám sebou, tím čím má být. Neznám lepší motor lidského pokroku.

Naši předkové stavěli na křižovatkách cest kříže. Ježíš stojí i na křižovatce tvých životních cest, i když o tom nevíš, on tam stojí a nutí k rozhodnutí, buď půjdeš s ním nebo sám.

Buď budeš spolupracovat s jeho láskou, nebo ji odmítneš. Jak se rozhodneš?

AKTUALNÍ ZPRÁVODAJSTVÍ 4 IRÁKU - BASRY

Vlajka Iráku (zelené
pěticípé hvězdy - tři)

Motto:

v Iráku je poušť,
v Iráku spoušť ...

Válka v Perském zálivu (a koberské ohlasy)

Úvodem:

Irák, početně je na úrovni našeho státu - 14 milionů obyvatel - 434 924 km² území, tedy asi 3x větší území než náš stát.

Úvádím náčrt irácké vlajky. Mohla by se objevit někde se skupinou fanatiků, poblíž nějaké nálože.

V poslední válce s Íránem, která trvala 8 roků, byl Irák vyzbrojován západními zeměmi. Bylo by to proto, aby íránský náboženský fanatismus se nerozšířil do celé oblasti. Počítalo se s tím, že se oba státy vyválčí a dají světu pokoj. Stalo se však něco jiného.

Válka s Íránem skončila remízou. A Saddam Hussein musel sehnat finanční náklady za válku. Ale bohatství bylo hned za humny! Vedlejší malý stát Kuvajt překypuje bohatstvím z ropy. Irácký prezident se poučil, kde to šlo. Založil stranu BAS (obdoba KSČ?). Kdo z ní vystoupí, bude popraven. A jiné praktiky se dají převzít z Lenina: Boj proti kapitalismu atd.

Svůj program opatrně zabarvil nábožensky a neznalí občané mu naletěli. Hussein vyhlásil "Svatou válku" Západu! Nevadí, že zabíjení je proti i iráckému náboženskému učení.

Přečetl si "poučku" od Marxe, že kapitalisté rýjí peníze na provaz, na kterém budou pak pověšeni.

A že peníze "nesmrdí", měl za naftu brzy dosti zbraní. Samozřejmě staršího vydání. Který stát prodá moderní zbraně? I "socialistické" státy chtěly léčit takto svoji prázdnou pokladnu. SSSR prodal rakety anglicky zvané SCUD (Skat) a jiné. Rakety "Skat" jsou okopírovaná verze německých raket F2 (Fau cvaj - píše se V2, V jako Frgeltung - což znamená odplata - patřilo toto útokům na Velkou Británii za minulé války).

Tyto rakety vyletí až do stratosféry a pak volným pádem padají na cíl - nálož asi 200 kg. V minulé válce se V2 nedaly sestřelovat tehdejší technikou. Doba se ale změnila. V době počítačů (kupodivu kybernetiku vynalezl před válkou jeden slovenský inženýr - nenalezl však pochopení), je výpočet dráhy rakety (zastaralé) hračkou. Raketa letí přímým směrem, i když rychlostí 3x větší než zvuk, tj. asi 1 km/sec. Západní spojenci nasadili na tyto rakety kupodivu protiletadlovou raketu "Patriot" (Petriot), anglické výroby. Dvojice těchto zázraků, dělá divy! Írácké stíhačky z SSSR se neodvážejí ani vzlétnout a ulétají do vedlejšího Íránu. Již jsou kámoši s Íránem? Vystřelí-li Írák raket "Skat", je na výpočet dráhy čas asi 3 minuty. A to je dnes dosti dlouhá doba. Počítače se tuží a vetřelec je na 90 procent ztracen. Boj o nadvládu nad naftou pokračuje. Válka bez podpory letadel skončí brzy. Takto dopadl Egypt ve válce se Židy. Tentokrát je Egypt na straně spojenců. Sláva mu!

Írácký prezident ale vyhrožuje nekonvenčními raketami. Snad chemickými nebo zapálením nafty "těž i biologicky".

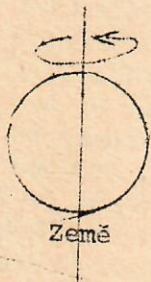
Protože je tato válka poměrně od nás daleko, můžeme si zaprorokovat těž s humorem: V naší obci na horním konci (Kedlčty) je občas cítit koncentrovaný plyn (čpavek?). Obyvatelé ulice mnohdy vybíhají z domů a hledají doma zapomenuté plynové masky po Němcích. Říkají, že "zase jsou ti Němci v Berlíně". Po delším pátrání (neboť směrů je více), se zjistilo, že bojové plyny vychází z pozemku manželů B. Čas od času, obvykle koncem týdne, přijde pan důstojník s rodinou a spustí jakési důmyslné zařízení do své slavné odpadní žumpy. Zařízení zabzučí a tři metry od jámy se objeví na půdě jezírko (nafty?). Při poslední chemické zkoušce to několik zvědavých a vědychtivých sousedů nevydrželo, a nahrnuli se blíže, zjišťující, o jaký bojový plyn jde. Někdo namítl, že je to školení naší protichemické jednotky. Pan B. nechtěl nikoho blíže připustit. Musíme poslat svůj dotaz na nějaké vyšší vojenské velitelství. Že by pan B. takto si zlepšoval svou platební bilanci - šetří na vývozu jímky? To bychom si oddechli. Netýkalo by se to války v Perském zálivu. Šlo by nanejvýš o sto tisíc pokuty od "Vodohospodářské inspekce". Ostatní zprávy z bojiště jsou v denním tisku.

Večeřa Jar.
dopisovatel, Basra
15. února

PROČ JE V ZIMNÍM OBDOBÍ NĚKDY ZIMA VĚTŠÍ, NEBO MENŠÍ ?

Působením přitažlivosti Měsíce opisuje zemská osa malou elipsu. Její perioda trvá 18,7 roků.

Velkou elipsu vykonává zemská osa vlivem přitažlivosti Slunce - za 25 800 let. Sondami do zemské půdy se zjistilo, že zemský pól (oba póly) měnil radikálně svou polohu. V prvohorách byla Afrika zaledněna. Na jižním pólu a v okolí severního pólu rostly bujné pralesy. Zůstaly po nich vrstvy uhlí! Za posledních 43 let se severní pól posunul o 6 m blíže Grónska. Také v minulosti směřoval severní pól blíže Japonska.

Podle pořadí v čs. rozhlase byly tuhé zimy v letech:

1985	1740	1443	545
1940	1731	1340	443
1929	1729	1241	
1838	1695	1143	
1830	1644	1044	
1799	1548	941	

Další vlivy vznikají otáčením celé sluneční soustavy kolem jiného středu Mléčné dráhy. Proletí-li sluneční soustava například prachovým mračnem, stlumí se teplota vyzařování Slunce.- několik příštích zim.

Jaroslav Večeřa

Občané,

předkládáme Vám informaci o stavu peněžní hotovosti OF v Kobeřicích. Jak jste byli v minulém roce informováni, tvořila hotovost dobrovolná sbírka občanů a výnos z Koberských rozhledů. Výdaje pak byly náklady na vydání Koberských rozhledů, náklady na kancelářské potřeby a poštovné. Stav pokladny činil 31.12.1990 činil Kčs 347,90. Na základě předložení účetních podkladů Koordinančnímu centru OF ve Vyškově nám byla poukázána dne 3.1.1991 částka Kčs 942,- a tím se stav hotovosti zvýšil Kčs 1 289,90.

Pro nejbližší období je uvažováno s těmito výdaji:

- barva a rozmnožovací blány pro rozmnožovací stroj Kčs 70,-
- nákup věcného daru pro dětský maskarní ples Kčs 200,-.

Závěrem lze uvést, že OF v Kobeřicích v současné době disponuje řádově s jedním tisícem korun.

II. ČÁST STŘEDOVĚKÝ ŽIVOT DOBA NEJIRANĚJŠÍ - PO VLÁDU PANŮ Z VĚŽNÍK

Je škoda, že neznáme velký kus dějin své obce. Nevíme nic o tom, jak se z prvních sídlišť vytvářela, jak se jí dotkla Velkomoravská říše i panství knížete Václava a jeho následníků až po rok 1283.

Z této slavné doby panování Přemysla Otakara II je dosud první písemná známka o Kobeřicích. Jméno vesnice bylo tehdy vzdálenější dnešní podobě. Psalo se Kobariz. Později v roce 1366 se píše Cobericz, až konečně v roce 1376 Koberzicz, které je velmi blízké dnešnímu názvu. Pro původ jména se uvádějí dvě vysvětlení - od osobního jména Kober, které v němčině znamená loš nebo ve staročeštině jílovitou půdu.

Ať už je původ jména jakýkoliv, jisté je, že tu byla vesnice s kostelem i farou, neboť existuje doklad, že v roce 1283 byl zdejší farář Jindřich svědkem na darovací listině Hertmana z Holštýna.

Kobeřice tedy bývaly samostatným statkem a rytířským sídlem. Nebyly tu samy, protože v trati Němčany stávala osada Němčany (od ní pravděpodobně jméno trati) a s ní sousedila také zaniklá osada Mezilešice (Mezilešice nebo Mezlesta) v trati Haklíku.

O Mezilešicích je doklad ještě starší. Mezilešice byly statkem zábrdovského kláštera, což potvrdil již Přemysl Otakar I. v roce 1210 v zakládací listině kláštera. Totéž potvrdil později v roce 1237 papež Řehoř IX.

Vlastní historie Kobeřic tehdejší doby je kaleidoskopem čísel zemských desek, podle nichž si mocní tehdejší doby předávali nebo se soudili o vesnici jako o nějakou věc.

Tak třeba r. 1366 Vilém z Kobeřic věnoval své manželce Zbynce 20 hřiven grošů ročního úroku a když se spojil se všemi statky s Jindřichem z Nevajic, prodal celou ves s tvrzí, kostelem, rybníky, vinicemi a vším příslušenstvím Ješkovi řečenému "Marketu" z Rožďalovic. Po jeho smrti připadly Kobeřice markraběti Joštovi, jenž je daroval r. 1398 Pešíkovi Kdulincovi. Jeho syn Václav si r. 1399 vzal do spolku na své statky v Kobeřicích Jana z Moravan a ustavil jej tu svým dědicem. S ním vedla spor Lida, manželka Zbyňka z Dřínového, která vyhrála a tak jí r. 1407 připsal 100 hřiven grosů až na 5. úročních lánech, 15 chalupách a 2 krčmách. A tak bychom mohli pokračovat až bychom se dostali do roku 1539, kdy tvrz a ves Kobeřice dostal Jan, vnuk Elišky z Majlic. Ten odkázal vše sestře Elišce z Drahanovic, manželce Jana Jankovského z Vlašimi, který patří k nejstarším v Čechách. Ten také měl svůj znak, který byl symbolem Kobeřic až do roku 1573, kdy syn Jana Jankovského prodal Kobeřice a pustou ves Němčany Janovi Věžníkovi z Věžník. Ale to už je další historie, kterou se přes vládu Karla IV, dubu husitskou dostali až k Jiříkovi z Poděbrad.

Ze spousty různých čísel však můžeme vyčíst, že tehdy v Kobeřicích existovala stále pustá ves Němčany, les, črnov, minimálně jeden svobodný lán, vinice, kostelní statky kromě ~~právních~~ ^{právních} řada statků poddaných, 3 rybníky a samozřejmě další lesy. Kromě tvrze a statků, chalup a chaloupek obydlených tu byly chalupy pusté stejně jako dvůr s dvojím poplupem. Byli zde i lázně a krčmy a to minimálně dvě. Ne všechna půda se obdělávala a tak zde byla i luka. Hospodařilo se zde trojpolním systémem, z vinic se odváděl desátek. Obraz o tehdejší hodnotě majetku vypovídá asi nejlépe zápis ze soudního sporu mezi Janem z Moravan a Martinem z Drahanovic, podle kterého obdržel Martin z Drahanovic 300 hřiven grošů ročního úroku na lidech Jana z Moravan, což představovalo úrok za 1 svobodný lán a 7 poddaných, 11-ti obydlených chalupách a 3-mi chaloupkách, lázních, dvou krčmách,

10-ti lánech a 10-ti chalupách pustých, jednom pustém dvorci s dvojím poplužím, kostelních lukách, lese Černově, tvrzi, vinicí, viničných desátkách a dalším. Ale tento obraz se měnil s dobou, nejvíce za slavnější doby pánů a věžníků. O tom však až zase příště.

ERBY PANŮ Z VLAŠIMĚ

Z kroniky pana Oslíka (jak kdysy vypadala volební agitace)

SAMOSTATNÝ KANDIDÁT

do říšského Vídeňského parlamentu.
(To bylo za Rakousko-Uherska r. 1907).

Jan Majera z Dambořic
(pan Oslík psal v Koberském nářečí)

Když tak statečný Kovář Majera bušil do kovadliny, tu špekuloval: "Sakra, v tej Vídni v parlamentě - je hotově bláznovec, lumpárna. Tam majó byt taky lidi, kteří těžko pracujó a ne samé doktor a páni!"
Od myšlenky přešel k činům. Svěřil se svému učedníkovi a ten jeho plán schválil. Kovář Majera si umínil, že bude pilně pracovat, až bude parnem poslancem. Nechal si natisknout plagáty, které rozoslal po ^{celém} volebním okrese. A statečně se rozjěl do měst a vesnic. Mluvití uměl jan po venkovsky - nu jako kovář. Tu jednoho krásného večera zavítal i do Kobařic. Plagáty se objevily na nárožích.

Hlásaly kandidaturu pana Majery.

Ten večer se sešlo v hospodě č. 12 u Františka Oslíka dosti lidu. I já, mjako syn hostinského, ještě školák. Chodil jsem právě první rok do Měšťanské školy ve Slavkově. A již velice jsem se zajímal o politiku. Kandidát Majera vystoupil rázně, neohroženě. Napřed odsoudil všechny politické strany: "Je to lumpárna, která nedovolí pracujícímu, obyčejnému občanu, aby zastupoval lid v parlamentě." Ještě dnes slyším jeho zasnělá slova: "Když budu ve Vídni jako váš poslanec, tu s láskou budu vzpomínati na vás, jak se lopotíte na polách, ve fabrikách nebo v mal v malých veřtatech (dílnách). Nikdá na vás nezapomenu".

Pak se zmínil, že náš kraj je zastrčený, opomíjený voď tech pánů. Potřebujeme nutně silnice. Z Kobeřic do Dambořic, a z Kobeřic do Lovčiček.

Nyní zahřměl silný potlesk. Kovář se rozohnil: "Ti páni navrchu nic nedělají, jenom zbytečně polititérují. Já bych ale zrichtoval, až přijdu do Vídne, jako poslanec. Su přece kovář, a to má jít ráz na ráz!"

Tu kdosi křikl: "Potřebujeme dráhu, spojku z Křenovic do Dambořic."

"Dráha bude, když mě zvolíte poslancem. Vo to se postarám, jako že su kovář.

Už vidím, jak vlajky fufrují vo Milešovic ke Kobeřicím, kde bude štací (nádraží).

A pak až k Horáčku, a tam pod kopcem uděláme tunél až do Dambořic."

Opět zaznělo nadšené tleskání i smích, a kdosi křikl: "Až žije náš tunél!"

Celý sál se rozesmál a Martin Stárek, také kovář - č. 11 - zvolal vesele:

"Mně dáte kut železo na mosty a tunél!" "Áno, áno," přisvědčil řečník, "všeci si vyděláte nějaké peníze. Sedláci budó vozit písek, kamení, dřevo. Dělníci a řemeslníci budó mět práce nad hlavu. Peníze vám enom potečó. To všecko bude, když mě zvolíte". (Ty sliby se udržely dodnes). Tu kdosi zvolal: "Panc kováři, sám nic neuděláte. Mnešte za sobó silnó stranu, která by vás podpořila."

Kovář se rozčílil: "Čert vem všechny strany, já nendu ze žádnó stranó. Já nendu ani nalevo, ani napravo, ale jenom dycky rovno. Já dobře vím, že každé rád kósek masa. Já rád kósek masa, ty rád kósek masa, my všeci rádi kósek masa. K tomu nějaké cušpajs a hoľbu piva.

A tým končím!"

Obrovské tleskání i smích zněl celým sálem, a kovář Martin Stárek zvolal vesele: "Mistře kováři, poruč čtvrtku piva a budeme tě volit."

"Nemožu", odpověděl řečník, "volby mě stojí peníze ajsu přece chudák kovář."

Přece ale nějaký dobrodinec nechal vyvalit bečku piva a rozpoutala se tak veselá zábava, jaká doposud na žádné volební schůzi v Kobeřicích nebyla.

Kovář Majera přece dostal ve volbách asi sto hlasů. Jeho sen, že bude poslancem se rozplynul. Avšak nezoufal. Bohatě se oženil, a jestli neumřel, tluče do kovadliny dodnes ...

Doslov o panu Oslíkovi i sedlákovi. Pan Jan Oslík pocházel z Kobeřic jako syn hostinského (nyní školovna). Za mlada se sám naučil na housle a hrával celý život krásně s mnohými kapelami. Je to k nevíře, při jeho těžké práci. Byl také varhaníkem v čs. církvi. Známý umělec v celém okolí. Hrál též na basu a heligón. Tehdy bylo výborných muzikantů více.

Pan Oslík žil v bohémské době - rozkvět Rakouska až do I. světové války. Čechové byli politicky utiskováni, ale technicky vynikali (i vlivem německé menšiny). Zanechal po sobě několik pamětních kronik, plných zápisů o tehdejších způsobu života. Pamětník mletí na větrných mlýnech. Popsal též několik lidových zvyků např. pochovávání basy. Též hrůzy druhé světové války. A partyzánskou činnost

Obsazení Kobeřic skupinou partyzánů a atmosféru okupace hitlerova režimů. I život po válce. Též mnohé písně složil. Zachovaly se po něm veselé kuplety silvestrovské a "půlnoční" "scéna" na rozhraní roků. Jedním dechem se čtou jeho záznamy o koberských legračních postavách i o sobě, jak omylem zasázel pole souseda. Jak kapela chtěla peníze předem, neboť většina zábav nebo hodů skončila rvačkou a již neměl kdo platit. Pan Oslík se dožil vysokého věku. Některé ukázky budou zde otištěny, díky laskavosti jeho dcery, paní Alenky Lebedové.

Jaroslav Večeřa

Vážení spoluobčané, dostává se Vám do rukou třetí číslo "Koberských rozhledů". S potěšením dáváme každé číslo do tisku a tato skutečnost se ještě více projeví v současné době. Zvyšující ceny veškerého materiálu a vznik našeho časopisu se také promítnou. Proto v současné době nemůžeme zodpovědně říci kdy a hlavně za jakých podmínek další číslo vyjde. Doufáme, že pochopíte tuto skutečnost. Záměr je zatím takový, že časopis bude vycházet vždy s důležitými zprávami.

Děkujeme za porozumění

redakce.

Vážení PODNIKATELE --- PODNIKY a vůbec všichni občané

vážijte našeho časopisu pro svoji reklamu. Náš časopis zveřejní Vaš prodej nebo zájem o koupi. Neváhejte a inzerujte.

TESAŘSTVÍ LEBEDA a spol. provede veškeré tesařské práce, dále provádí veškeré práce na protahovačce a hoblovací stolicí. Veškeré požadavky vyřizuje Lebeda Antonín, Kobeřice čp. 26, tel. 94524 v sobotu a nebo ve všední den na adr. Zlatá Hora 1242 Slavkov u Brna tel. 941878.